

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka ve věci

žalobce: **Z. S.**
bytem Z. 1271, V. M.
zastoupený Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem
Dohnal & Bernard, advokátní kancelář s.r.o., sídlem Příběnická
1908/12, Tábor

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha

za účasti: **RODOS kovo, s.r.o.**
sídlem Zahradní 993, Velké Meziříčí
zastoupený JUDr. Igorem Velebou, advokátem
sídlem Koliště 259/55, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.7.2017, č.j. MZP/2017/560/92,
ENV/2017/8794, sp. zn. ZN/MZP/2017/560/58,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17.7.2017, č.j. MZP/2017/560/92, ENV/2017/8794, sp. zn. ZN/MZP/2017/560/58, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta Dohnal & Bernard, advokátní kancelář s.r.o., sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoba na řízení zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.7.2017, č.j. MZP/2017/560/92, ENV/2017/8794, sp. zn. ZN/MZP/2017/560/58, jímž bylo zčásti změněno rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (dále jen „krajský úřad“) ze dne 13.12.2016, č.j. KUJI 94257/2016, kterým bylo k žádosti osoby zúčastněné na řízení vydáno podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění účinném ke dni podání žádosti osobou zúčastněnou na řízení (dále jen „zákon č. 201/2012 Sb.“), povolení provozu stacionárních zdrojů uvedených v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2002 Sb. – lisování termosetů a opracování výlisků – ve výrobním areálu osoby zúčastněné na řízení, tak, že se v provozním řádu omezilo otevírání sekčních vrat a zkrátila se lhůta pro předložení žádosti o změnu povolení provozu na tři měsíce ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve zbytku bylo rozhodnutí krajského úřadu potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce je vlastníkem nemovitostí – rodinného domu č.p. x a pozemků parc. č. x, x a x, v k.ú. V. M., které se nachází vedle provozovny osoby zúčastněné na řízení. Vzdálenost mezi domem žalobce a provozovnou osoby zúčastněné na řízení je cca 20 metrů.
3. Žalobce a jeho rodina jsou již několik let obtěžováni velmi intenzivním zápachem v nepravidelných, ale častých intervalech, zejména ve večerních a ranních hodinách. Dále dochází k obtěžování hlukem. V době, kdy žalobce své nemovitosti pořizoval, existovala v místě dnešní lisovny plastů zámečnická dílna, a veškeré problémy vznikly v důsledku toho, že lisovna plastů byla podle žalobce povolena v rozporu s právními předpisy.
4. V provozovně osoby zúčastněné na řízení jsou zpracovávány stovky tun surovin s obsahem velmi těkavých a aromatických látek v třísměnném provozu. Žalovaný svým rozhodnutím umožnil provoz zdroje znečištění ovzduší, který emisemi zápachu a hluku zasahuje do vlastnického práva žalobce a do jeho práva na soukromý život a na příznivé životní prostředí.
5. Žalobce namítá, že obtěžování zápachem dokládal v průběhu správního řízení vlastním vyjádřením a čestným prohlášením dalších osob, které potvrdily přítomnost obtěžujícího zápachu v 16 případech v měsících květnu a červnu 2017 (celkem se jednalo o čestné prohlášení 32 osob). V této souvislosti žalobce namítá, že žalovaný měl čestná prohlášení zohlednit jako důkaz prokazující zápach, a to v situaci, kdy již byla v provozovně osoby zúčastněné na řízení přijata opatření k omezení obtěžování zápachem (úprava provozu a biofiltr). Přestože již byla učiněna všechna opatření, která měla obtěžování zabránit, žalobce byl před vydáním povolení provozu obtěžován.
6. Žalobce dále namítá, že zdroj znečištění ovzduší je v daném místě umístěn a provozován v rozporu s územním plánem, což podle žalobce vyplývá též ze zprávy Veřejného ochránce práv ze dne 15.8.2016. Žalobce v této souvislosti argumentuje tak, že otázku

souladu s územním plánem je nezbytné v tomto případě posoudit v řízení podle zákona č. 201/2012 Sb. Zahájení provozu daného záměru totiž podle žalobce nikdy nebylo v územním či jiném řízení řádně posouzeno. Žalobce má za to, že soulad záměru s územním plánem je nezbytnou podmínkou vydání jakéhokoli správního rozhodnutí.

7. Žalobce dále poukazuje na to, že osoba zúčastněná na řízení coby provozovatel dodnes nepožádala o vydání územního rozhodnutí ve smyslu § 81 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“). Protože napadené rozhodnutí bylo vydáno bez toho, že by mu předcházelo vydání nezbytného územního rozhodnutí, je napadené rozhodnutí nezákonné. V této souvislosti žalobce odkazuje na zprávu Veřejného ochránce práv sp. zn. 463/2017/VOP/JCZ-5480/2017, z níž podle žalobce vyplývá, že s ohledem na množství zpracovávaných surovin se činnost v provozovně dostala mimo rámec existujících povolovacích správních aktů.
8. Žalobce dále namítá, že v průběhu řízení namítal, že posuzovaný záměr nesplňuje podmínky závazného stanoviska EIA ze dne 9.11.2015, konkrétně podmínky č. 1., 2., 5., 6., 7., a 11. Správní orgány obou stupňů se s těmito námitkami vypořádaly pouze tím, že odkázaly na vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 17.10.2016, č.j. 2415/560/16, 70726/ENV/16. Takový způsob vypořádání se však zcela míjí s podstatou námitek žalobce. Pokud podle žalobce nebylo ve všech bodech dodrženo závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 9.11.2015, má to za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalobce přitom podrobnou argumentací dovozuje, v čem a jakým způsobem byly porušeny podmínky stanoviska EIA.
9. Žalobce dále namítá, že v průběhu správního řízení tvrdil, že k nepřípustným únikům zápachu dochází dvěma způsoby – při otevírání oken a tím, že prostory obrobny a omílárny nejsou napojeny na jednotku nuceného odvodu vzduchu ústícího do biofiltru. Tato situace je v rozporu s podmínkou č. 5 závazného stanoviska ze dne 9.11.2015, která ukládá, že provozní řád má specifikovat, která okna a další otvory je možno otevírat, aniž by docházelo k únikům fugitivních emisí. Podmínka tedy směřuje k tomu, aby nedocházelo k žádnému úniku fugitivních emisí, nicméně krajský úřad argumentuje tak, že otevřenými okny nemůže docházet k významnému znečišťování ovzduší; argumentace krajského úřadu se tak podle žalobce s podstatou dané podmínky míjí.
10. Žalobce dále namítá, že správní orgány odmítly jeho námitku, že v provozním řádu chybí jakákoli informace týkající se způsobu a podmínek provozu centrálního odsávání z pracoviště obrobny a ručního opracování výlisků. To, že argumentace žalobce je důvodná a k úniku zápachu dochází, podle žalobce dokládají i stížnosti občanů. Na základě výše uvedeného žalobce požadoval, aby všechna okna z obrobny a omílárny byla trvale neotvíratelná a aby byly prostory obrobny a omílárny napojeny na jednotku nuceného odvodu vzduchu ústící do biofiltru, přičemž odmítnutí těchto požadavků je podle žalobce v rozporu se zákonem č. 201/2012 Sb.
11. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí změnilo také lhůtu k provedení pachové studie, a to z jednoho roku na tři měsíce od právní moci rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že podle žalobce je kompletní technologie provozována načerno minimálně od května 2016, není důvod vyčkávat provedení pachové studie až po povolení provozu. Žalobce požadoval s odkazem na čestná prohlášení provedení a předložení pachové studie ještě před vydáním povolení provozu. Dále požadoval, aby i na výduchu z ručního opracování výlisků bylo provedeno autorizované měření emisí TOC a pachových látek.

Poukazoval přitom na to, že u tohoto výduchu dochází vlivem netěsností v konstrukcích a vzhledem k celkovému prosycení provozovny těkavými látkami k nasávání těchto látek z prostoru lisovny a k přímému vypouštění do ovzduší a obtěžování okolí. Žalovaný tyto požadavky odmítl, a tudíž své řízení zatížil vadou spočívající v tom, že nezjistil dostatečně skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti pramenící z argumentace žalobce a čestných prohlášení dalších osob.

12. Žalobce dále namítá, že nebyl seznámen se všemi podklady rozhodnutí. Dne 7.6.2017 obdržel od žalovaného informaci o stavu odvolacího řízení, v níž byl obsažen výčet všech podkladů, které žalovaný opatřil, avšak nebyl v něm uveden souhlas provozovatele a žádost o něj, o němž hovoří výrok I. napadeného rozhodnutí. Pokud by byl žalobce o žádosti o souhlas informován, napadal by rozsah a formu změny provozního řádu; tato možnost mu byla žalovaným upřena.
13. Na své argumentaci žalobce setrval i v podané replice a z výše uvedených důvodů navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, odkazuje na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a dále zdůrazňuje, že látky obtěžující zápachem zákon č. 201/2012 Sb. speciálně neupravuje, ani evropská legislativa nestanoví emisní limity, emisní faktory či imisní limity pro látky obtěžující zápachem, dokonce není ani jednotně definovaná oficiální metodika pro modelování pachových látek. Pokud jde o čestná prohlášení, ty jsou pro značnou subjektivitu pachového vjemu podle žalovaného jako důkaz obtěžujícího zápachu naprosto nedostačující a s takovým typem důkazu zákon č. 201/2012 Sb. nepočítá.
15. Žalovaný má za to, že daná věc je součástí širšího kontextu sousedského sporu, což plyne i ze zprávy Veřejného ochránce práv ze dne 15.8.2016, která popisuje vývoj situace v lokalitě, v níž se nacházel původně školní statek se zemědělskou produkcí včetně chovu zvířat a posléze nevyužitý areál procházel po roce 1989 konverzí, kdy zde vznikaly drobnější průmyslové podniky a územní plán v dané lokalitě umožnil i rozvojové záměry obytné výstavby.
16. Pokud jde o odvolací námitky žalobce, žalovaný má za to, že je pečlivě vypořádal. Žalovaný dále odkazuje na existující souhlas se změnou užívání stavby z roku 2008, který změnu provozu ze zámečnické dílny na lisovnu plastů umožnil. Kvalifikované posouzení otázky souladu záměru s územně plánovací dokumentací je pak věcí nikoli orgánu ochrany ovzduší, nýbrž stavebního úřadu. Rozhodnutí orgánu ochrany ovzduší nenahrazuje žádné jiné povolující akty, ale zakládá veřejné subjektivní právo žadatele provozovat výrobu v rozsahu a za podmínek v rozhodnutí stanovených.
17. Žalovaný zdůrazňuje, že v nyní posuzované věci vycházel ze závazného stanoviska ministra ze dne 22.5.2017, který potvrdil závazné stanovisko EIA, a dále z vyjádření orgánu EIA, že závazné stanovisko podle § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“), vydávat nebude, neboť záměr osoby zúčastněné na řízení se nijak neodchýlil od záměru, který byl posuzován v procesu EIA.

18. Žalovaný z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Posouzení věci

19. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
20. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Zdejší soud rozhodoval přednostně (§ 56 odst. 1 s.ř.s., § 9d odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb., a to po rozhodnutí v související věci sp. zn. 62 A 250/2017).
21. Předmětem přezkumu zdejšího soudu je rozhodnutí vydané podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb., podle něhož krajský úřad vydává povolení provozu stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Předmět žádosti ze dne 2.5.2016 byl osobou zúčastněnou na řízení vymezen jako „Lisovna termosetů - navýšení výroby“. V žádosti je uvedeno, že se jedná o povolení provozu osoby zúčastněné na řízení, konkrétně jde o záměr navýšení roční spotřeby vstupního materiálu na 350 t/rok.
22. Podle § 2 písm. e) zákona č. 201/2012 Sb. je stacionárním zdrojem ucelená technicky dále nedělitelná stacionární technická jednotka nebo činnost, které znečišťují nebo by mohly znečišťovat, nejde-li o stacionární technickou jednotku používanou pouze k výzkumu, vývoji nebo zkoušení nových výrobků a procesů.
23. Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb. je provozovatel stacionárního zdroje povinen uvádět do provozu a provozovat stacionární zdroj a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění, v souladu s podmínkami pro provoz tohoto stacionárního zdroje stanovenými tímto zákonem, jeho prováděcími právními předpisy a výrobcem.
24. Mezi účastníky řízení není sporu o to, že činnost osoby zúčastněné na řízení spočívající v lisování termosetů a opracování výlisků spadá do činností vymezených v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb. Žalovaný vycházel z toho (str. 4 rozhodnutí žalovaného), že v objektu osoby zúčastněné na řízení probíhá lisování termosetů a s ním spojené výrobní činnosti minimálně od roku 2008, kdy Městský úřad ve Velkém Meziříčí (dále jen „stavební úřad“) vydal souhlas se změnou užívání stavby původní zámečnické dílny jako lisovny plastů.
25. V rámci širšího kontextu věci je nutné zdůraznit, že z řízení o žalobě téhož žalobce proti nezákonnému zásahu za účasti téže osoby zúčastněné na řízení, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 3.5.2018, č.j. 62 A 250/2017-178, zamítl, vyplynulo, že stavební úřad dne 24.8.2017 provedl v místě provozovny kontrolní prohlídku, při níž zjistil, že za rok 2016 bylo v provozovně zpracováno 258 tun materiálů a ke dni 31.7.2017 bylo zpracováno cca přes 138 tun materiálů „SMB + BMC“. V tomto řízení stavební úřad odkázal na již zmiňovaný souhlas se změnou užívání stavby ze dne 14.7.2008, č.j. VÝST/24629/2008/769/2008-po, s tím, že s ohledem na jeho existenci a existenci nyní přezkoumávaného rozhodnutí neshledal ve vztahu k provozovně osoby zúčastněné na řízení důvod k zahájení jakéhokoli řízení ve smyslu stavebního zákona.

26. Z napadeného rozhodnutí žalovaného se dále podává, že provoz lisovny osoby zúčastněné na řízení jako zdroje znečišťování byl ve smyslu zákona č. 201/2012 Sb. orgánem ochrany ovzduší (krajským úřadem) dne 28.7.2011 dočasně povolen, a to do 31.1.2013, jako změna využívání technologického zařízení a zkušební provoz lisování plastů a ručního tryskání výlisků na projektovanou spotřebu 210 tun za rok ve třísměnném provozu. Dále z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení podala ke krajskému úřadu několik žádostí ve smyslu § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. o schválení záměru lisovny termosetů (dne 23.1.2013 a dne 25.11.2015), přičemž pokud jde o žádost ze dne 23.1.2013, tak k tomuto záměru bylo dne 9.11.2015 vydáno souhlasné závazné stanovisko EIA č.j. 2216/560/15, 78117/ENV/15. Jak uvádí žalovaný, těmito žádostmi osoba zúčastněná na řízení usilovala o schválení pokračování v povoleném provozu. Ze správního spisu dále plyne, že řízení o těchto žádostech bylo zastaveno bez toho, že by došlo k jejich meritornímu posouzení (čl. 5 a 56 správního spisu).
27. Řízení o nyní podané žádosti žalovaný posoudil s ohledem na provedené posouzení vlivů záměru „Lisovna termosetů – navýšení výroby“ na životní prostředí, který byl předmětem žádosti ze dne 23.1.2013, jako navazující řízení ve smyslu § 3 písm. g) zákona č. 100/2001 Sb., tedy jako řízení, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které povoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného podle zákona č. 100/2001 Sb. Jak vyplývá z komentářové literatury, „...zakotvením definice pro „navazující řízení“ se zároveň z okruhu těchto řízení vylučují ta, která sama o sobě povolení umístění nebo provedení záměru nepředstavují. Tímto způsobem zákonodárce výslovně omezil okruh řízení, pro něž je stanovisko EIA nezbytným podkladem. Stanovisko dle § 9a odst. 3 zákona EIA proto bude vydáváno jen pro navazující řízení ve smyslu komentované definice, nikoli pro ostatní řízení, jež se k umístění nebo provedení záměru váží...“. (Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, komentář k § 3). S ohledem na skutečnost, že ve své podstatě všemi žádostmi k orgánu ochrany ovzduší usiluje osoba zúčastněná na řízení o schválení již probíhajícího provozu, zdejší soud zdůrazňuje, že povolení samotného provozu stacionárního zdroje znečištění je až de facto poslední navazující fází na jiné autoritativní rozhodnutí orgánu veřejné správy, kterým byl určitý definovaný a projektovou dokumentací doložený záměr povolen. Jinými slovy, řízení podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. by mělo probíhat v návaznosti na povolení záměru v souladu s podmínkami závazného stanovisko EIA, které musí být v rámci realizace záměru dodrženy, přičemž se nejedná pouze o podmínky týkající se zájmů chráněných zákonem č. 201/2002 Sb., nýbrž i podmínky týkající se požadavků na umístění a provádění staveb z hlediska dopadů na životní prostředí (v posuzovaném případě jde např. o podmínky týkající se dopravní obslužnosti či o podmínku stanovící požadavek vypracování hlukové studie).
28. V průběhu řízení o žádosti byly podklady pro rozhodnutí doplněny mimo jiné o závazné stanovisko ministra životního prostředí ze dne 22.5.2017, č.j. 1203/M/17, 32991/ENV/17, kterým bylo potvrzeno souhlasné závazné stanovisko EIA ze dne 9.11.2015 k dřívějšímu záměru osoby zúčastněné na řízení „Lisovna termosetů – navýšení výroby“, a o vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 17.10.2016 k ověření změn v nyní posuzovaném záměru podle § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. (dále jen vyjádření MŽP ze dne 17.10.2016). Tomuto vyjádření předcházelo zrušení původního vyjádření Ministerstva životního prostředí k téže otázce ze dne 26.5.2016 v návaznosti na prověřování námitek

žalobce (jednalo se o námitky z větší části totožné se žalobními námitkami poukazujícími na nesplnění podmínek závazného stanoviska EIA).

29. Žalobce předně namítá nesoulad záměru s územním plánem a neexistenci rozhodnutí ve smyslu stavebního zákona. Z napadeného rozhodnutí žalovaného přitom vyplývá, že žalovaný vnímá rozhodnutí o žádosti ve smyslu § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. jako zcela autonomní správní rozhodnutí, vydané ve správním řízení bez spojitosti s postupy podle stavebního zákona, a jako řízení, v němž stavební úřad nemá postavení dotčeného orgánu. Ze správního spisu v této souvislosti dále vyplývá, že pokud jde o otázku povolení záměru ve smyslu stavebně právních předpisů, stavební úřad přípisem ze dne 28.11.2016, č.j. VÝST/45715/2016/6748/2016-kríb, krajskému úřadu sdělil, že v daném případě nebylo vedeno řízení podle § 81 stavebního zákona o změně vlivu užívání stavby a že mu nejsou známy okolnosti odůvodňující zahájení takového řízení.
30. Zdejší soud se s argumentací žalovaného neztotožňuje. Podle § 11 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb. krajský úřad vydává stanovisko k územnímu plánu a regulačnímu plánu obce v průběhu jeho pořizování (písm. a/ citovaného ustanovení), závazné stanovisko k umístění stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu k řízením podle jiného právního předpisu (písm. b/citovaného ustanovení), závazné stanovisko ke stavbě a změně stavby stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu k řízením podle jiného právního předpisu (písm. c/citovaného ustanovení) a povolení provozu stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu (písm. d/citovaného ustanovení). Ze zákona o ochraně ovzduší tedy plyne logická posloupnost, v níž orgán ochrany ovzduší vstupuje do jednotlivých fází umísťování, budování a konečně povolování provozu stacionárního zdroje, byť pochopitelně rozhoduje autoritativně a nezávisle, ovšem pouze pro účely ochrany ovzduší, tedy zájmů chráněných zákonem č. 201/2012 Sb. Povolení orgánu ochrany ovzduší proto nemůže nahrazovat rozhodnutí týkající se předmětného záměru ve smyslu jiných právních předpisů (tu se žalobce dovolává neexistence rozhodnutí ve smyslu stavebního zákona).
31. Podle přílohy č. 7 bodu 1.2. k zákonu č. 201/2012 Sb. musí žádost o povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. obsahovat údaje o dosavadních rozhodnutích příslušných správních orgánů podle tohoto zákona a podle jiných právních předpisů, které souvisí s předmětem žádosti, a soupis všech stacionárních zdrojů provozovaných žadatelem v dané provozovně, včetně specifikace všech komínů nebo výduchů.
32. Podle přílohy č. 7 bodu 1.3. k zákonu č. 201/2012 Sb. musí žádost o povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. obsahovat projektovou dokumentaci, kterou je žadatel povinen předložit v rámci stavebního nebo jiného řízení podle jiných právních předpisů, nebo jinou obdobnou dokumentaci, která umožní posoudit předmět žádosti. Tato dokumentace obsahuje zejména a) údaje o přesném umístění stavby, investorovi a zpracovateli projektu, b) technickou zprávu, c) podrobný technický popis technického a technologického řešení stacionárních zdrojů a procesů, které zde budou probíhat (zejména přesná označení názvem a typem, názvy a adresy výrobců a jejich technické parametry, specifikace hořáků použitých spalovacích stacionárních zdrojů, jejich typy, výrobce, parametry), d) technické parametry, především kapacitu stacionárního zdroje, e) hmotnostní toky jednotlivých materiálů a energií na vstupu a výstupu ze stacionárního

zdroje (zejména paliv a odpadů) a způsob dalšího nakládání s nimi.

33. Pokud jde o údaje o dosavadních rozhodnutích týkajících se předmětného záměru, v žádosti je specifikováno rozhodnutí orgánu ochrany ovzduší č.j. KUJI 77728/2015, u něhož z rozhodnutí žalovaného plyne, že se jedná o dřívější řízení o žádosti ve smyslu zákona č. 201/2012 Sb., které bylo po zpětvzetí zastaveno (str. 13 napadeného rozhodnutí), tudíž je pro posouzení věci bezpředmětné, a rozhodnutí orgánu posuzování vlivů na životní prostředí č.j. 2216/560/15, 78117/ENV/15. Pokud jde o projektovou dokumentaci, tu osoba zúčastněná na řízení doložila listiny zpracovatele EKOME, spol. s r.o. z března 2016, a to odborný posudek č. 43/16, rozptylovou studii č. 42/16, provozní řád a podklad pro vydání verifikačního závazného stanoviska.
34. Ze znění § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. jednoznačně vyplývá, že se jedná již o povolení provozu, tedy nikoli o stanovisko k zamýšlenému záměru umístění stacionárního zdroje či ke stavbě nebo změně stavby stacionárního zdroje. Předpokladem povolení provozu či změny provozu proto musí být rozhodnutí, jímž je stavba stacionárního zdroje umístěna a povolena, stejně tak jako je povolena případná změna stavby stacionárního zdroje, čemuž odpovídají i požadavky na povinné náležitosti žádosti ve smyslu § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. Žalovaný tudíž o povolení změny (rozšíření kapacity) již probíhajícího provozu nemůže rozhodnout bez příslušných podkladů ve smyslu požadavků specifikovaných v příloze č. 7 zákona č. 201/2012 Sb., neboť povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. nemůže v žádném případě nahrazovat jakékoli povolení stavby či její změny ve smyslu stavebně právních předpisů.
35. Doložení dosavadních rozhodnutí příslušných správních orgánů podle zákona č. 201/2012 Sb. a podle jiných právních předpisů, které souvisí s předmětem žádosti, je na žadateli. Relativně samostatné řízení o povolení provozu ve smyslu zákona č. 201/2012 Sb., jak argumentuje žalovaný na str. 13 napadeného rozhodnutí, podle zdejšího soudu neznamena, že by se toto řízení ad absurdum mělo vést tak, že orgán ochrany ovzduší „nezajímá“, zda stacionární zdroj, jehož provoz povoluje, splňuje podmínky jiných právních předpisů; naopak je na žadateli, aby splnění těchto podmínek řádně doložil odpovídajícími listinami. Jinak by zákonem stanovená povinnost náležitostí žádosti ve smyslu § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. ztratila jakéhokoli smyslu.
36. Pokud jde o souhlas stavebního úřadu se změnou užívání stavby ze dne 14.7.2008, č.j. VÝST/24629/2008/769/2008-po, ten nebyl k žádosti doložen, a tudíž ani nebylo možné ověřit, zda posuzovaný záměr je tím záměrem, jež byl povolen stavebním úřadem. Zdejší soud k tomu dodává, že s ohledem na zamýšlenou kapacitu výroby a dokumentaci k záměru je nutné doložit, že záměr v této podobě byl skutečně ve smyslu stavebně právních předpisů legalizován. Rozhodnutím, jež by tuto skutečnost dokládalo, není ani v žádosti uváděné stanovisko EIA, které je závazným podkladem pro navazující řízení, jehož výsledkem teprve je příslušné autoritativní povolení záměru.
37. O posuzované žádosti tedy může orgán ochrany ovzduší rozhodnout až za situace, kdy obdrží rozhodnutí příslušných správních orgánů, a to k záměru v podobě dle předkládané dokumentace. Námitce žalobce, že žalovaný nezohlednil, že předmětný záměr nesplňuje

požadavky stavebního zákona, tudíž dává zdejší soud zapravdu; ze správního spisu a z rozhodnutí žalovaného plyne, že žalovaný o žádosti rozhodl, aniž by měl po stránce skutkové postaveno najisto, že se povolovaný záměr opírá o příslušná rozhodnutí jiných správních orgánů.

38. Pokud jde o námitku nesplnění některých podmínek stanoviska EIA, tak žalobce v žalobě, stejně jako v odvolání a ve svých námitkách ze dne 23.8.2016, specifikoval, které podmínky stanoviska EIA nebyly v provozovně osoby zúčastněné na řízení dodrženy, přičemž v této souvislosti namítal, že se nejedná o tentýž záměr. Nesplnění některých podmínek stanoviska EIA a odchylky provozu od posuzovaného záměru ostatně plynou i z napadeného rozhodnutí žalovaného, který v tomto ohledu, stejně jako krajský úřad, vycházel především z vyjádření MŽP ze dne 17.10.2016 a z výsledků místního šetření ze dne 11.10.2016.
39. Z vyjádření MŽP ze dne 17.10.2016 vyplývá, že se opírá o osobou zúčastněnou na řízení doložené listiny - revidované rozptylové studie, odborný posudek i provozní řád. Je v něm uvedeno, že stěžejním sporným bodem, na který poukázali účastníci řízení, pro nějž bylo původní vyjádření zrušeno, byly údaje o množství styrenu v bezpečnostních listech (dále jen „BP“). V rámci procesu EIA byla uváděna množství styrenu v rozsahu 4 – 12,5 %, v BL v provozním řádu jsou uvedeny hodnoty 10 – 20 % resp. 30 %. Podle doplněných podkladů se však jedná o důsledek aktualizace norem EU a nikoli pohybu obsahu styrenu v těchto rozmezích, protože složení materiálů zůstává i po aktualizaci BL stejné, přičemž obsah styrenu ve všech materiálech SMC/BMC nepřesahuje 12,50 %. Povaha vstupních materiálů i technologie tedy dle vyjádření MŽP ze dne 17.10.2016 nedostály změn. Pokud jde o pracovní dobu, podle dodatečného zpřesnění půjde o třísměnný provoz lisovny a dvousměnný provoz opracování výlisků v pracovních dnech s přesahem buď do sobotního rána anebo do nedělního večera, třetí směna u opracování výlisků by přicházela do úvahy výjimečně, přičemž uvedené zpřesnění v zásadě podle vyjádření odpovídá dokumentaci EIA. Pokud jde o rozpor ve věci zastřešení biofiltru, tak podmínka EIA o instalaci biofiltru byla splněna, přičemž okolnost, zda je zastřešen či nikoli, není pro posouzení změn podstatná. Na základě výše uvedeného je ve vyjádření MŽP ze dne 17.10.2016 vysloven závěr, že u záměru „Lisovna termosetů – navýšení výroby“ nedošlo ke změnám oproti záměru popsanému v dokumentaci EIA, které by mohly mít významný vliv na životní prostředí, a proto nebude vydáno stanovisko podle § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. k ověření změn.
40. V průběhu odvolacího řízení v návaznosti na odvolací námitky byly podklady pro rozhodnutí žalovaného doplněny o závazné stanovisko ministra životního prostředí ze dne 22.5.2017, č.j. 1203/M/17, 32991/ENV/17, kterým bylo výše zmiňované souhlasné závazné stanovisko EIA potvrzeno s tím, že účastníci řízení proti závaznému stanovisku EIA ani nic nenamítají (str. 3 závazného stanoviska ministra životního prostředí ze dne 22.5.2017, č.j. 1203/M/17, 32991/ENV/17). Ani v žalobě žalobce proti obsahu souhlasného závazného stanoviska nebrojí, naopak se dovolává splnění závazně stanovených podmínek; proto se mýjí s podstatou námitky nesplnění podmínek stanoviska EIA úvaha žalovaného na str. 19 napadeného rozhodnutí o tom, že souhlasné závazné stanovisko bylo stanoviskem ministra životního prostředí ze dne 22.5.2017, č.j. 1203/M/17, 32991/ENV/17, potvrzeno.

41. Z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že nebyla splněna podmínka č. 1 závazného stanoviska EIA, že bude navýšen výstup z odsávání technologie na 10 m nad terénem. Z vyjádřením MŽP ze dne 17.10.2016 dále plyne, že stanovisko EIA se zabývalo záměrem v podobě oprávnění výlisků pouze ve dvousměnném provozu, a v nyní posuzovaném záměru je možnost třetí směny, byť výjimečně, připuštěna. Dále z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný dokonce změnil podmínku závazného stanoviska EIA, pokud jde o délku zkušebního provozu.
42. Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí nesplnění některých podmínek závazného stanoviska EIA zdůvodnil, podle zdejšího soudu svým postupem zcela popřel smysl a charakter stanoviska EIA coby závazného stanoviska, kterým je od novelizace zákona č. 100/2001 Sb. zákonem č. 39/2015 Sb. s účinností od 1.4.2015. Stanovisko EIA je závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu, což znamená, že podmínky jím stanovené jsou pro navazující řízení závazné, přičemž musí být dle projektové dokumentace ověřeno, zda nedošlo ke změnám původního záměru oproti záměru posouzenému v procesu EIA, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí – to však neznamena, že rozhodnutí vydané v navazujícím řízení nebude splňovat podmínky závazného stanoviska EIA či je dokonce bude měnit.
43. V posuzované věci tedy nahlížel-li žalovaný na záměr osoby zúčastněné na řízení jako na tentýž záměr a na vedené řízení jako na tzv. navazující řízení, nemohl žádosti vyhovět, pokud nebyly splněny podmínky závazného stanoviska EIA. Svým postupem žalovaný (být jeho odůvodnění změn podmínek závazného stanoviska EIA může být z odborného hlediska věcně správným) zcela popřel smysl závazného stanoviska EIA a ve vztahu k posuzovanému záměru de facto i celý postup jeho vydání předcházející, jehož předmětem bylo i veřejné projednání, jež vyústilo ve specifikaci závazných podmínek pro daný provoz. Žalovaný tak povolil provoz stacionárního zdroje, který neodpovídá podmínkám závazného stanoviska EIA, čímž zatížil své rozhodnutí podstatnou vadou, která má vliv na jeho zákonnost.
44. Pokud jde o námitky nesplnění podmínek závazného stanoviska EIA co do požadavků na hlukovou studii a řešení dopravní situace, tu dává soud zapravdu žalovanému, že tuto otázku přísluší posoudit stavebnímu úřadu v řízení ve smyslu stavebního zákona, neboť posuzování těchto otázek do věcné kompetence orgánů ochrany ovzduší nespadá. Stejně tak otázka prokazování výskytu obtěžujícího zápachu čestnými prohlášeními za situace, kdy budou limity škodlivých látek ve smyslu zákona č. 201/2012 Sb. dodrženy, je primárně otázkou související s požadavky na umístění a provoz stavby osoby zúčastněné na řízení v dané lokalitě, případně otázkou soukromoprávní, jak již zdejší soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 3.5.2018, č.j. 62 A 250/2017-178: *„Zdejší soud dodává, že vztah žalobce a osoby zúčastněné na řízení má i svůj aspekt občanskoprávní, neboť žalobce je podle své argumentace obtěžován imisemi z povolené lisovny plastů. Jak zdůraznil žalobce u jednání, od roku 2011 po přistěhování do svého rodinného domu jsou nejen on, ale i další obyvatelé, obtěžováni hlukem a zejména silným zápachem z lisovny plastů, přičemž je velmi těžké, resp. prakticky nemožné, „změřit a doložit obtěžující zápach“, který bydlení činí těžce snesitelným a nekomfortním. Správně uvedeným se zdejší soud zcela ztotožňuje s tím, že je nutné nalézt proporcionální řešení vyvažující vlastnická práva jak žalobce, tak osoby zúčastněné na řízení, jež mohou být ve střetu (bydlení versus výroba), přičemž podstatná je v tomto ohledu charakteristika dané lokality a reálné poměry v místě, do nichž žalobce vstupoval (zda se jednalo o oblast čistého bydlení či o tzv. brown fields), a s tím spojené legitimní očekávání jeví, jimž*

bude kdokoli v dané lokalitě vystaven. S ohledem na to, že stávající judikatura neumožňuje domoci se toho, aby správní soud nařídil správnímu orgánu zahájit řízení ex offo (včetně postupu podle § 134 odst. 5 stavebního zákona), zdejší soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu...ze dne 16.5.2017, č.j. 8 As 218/2016-61“.

45. Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl seznámen se souhlasem osoby zúčastněné na řízení se zpřísněním původně schválených podmínek, tu zdejší soud neshledává důvodnou, neboť není zřejmé, jak by se neznalost souhlasu žadatele se zpřísněním podmínek povolení mohla negativně projevit na právu žalobce být seznámen se skutkovými podklady rozhodnutí žalovaného a moci k nim uvádět námitky relevantní ve vztahu k možnému dotčení veřejných subjektivních práv žalobce.
46. Zdejší soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s., v němž je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení bude na žalovaném, aby přinejmenším ve fázi odvolacího řízení vyzval osobu zúčastněnou na řízení k odstranění vad žádosti v intencích vysloveného právního názoru zdejšího soudu a na případný navazující postup odpovídajícím způsobem reagoval. Osud prvostupňového rozhodnutí za této situace závisí na postupu a úvahách žalovaného v odvolacím řízení.

IV. Náklady řízení

47. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
48. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu spočívají náklady v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč společně s náklady zastoupení advokátem za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), a částce 2 142 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 15 342 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.
49. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, ta nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobě na řízení zúčastněné právo na náhradu jiných nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. května 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu